

DE ZEE
DREIGT...

DOOR ^{Hk}
D

G. VAN TEYLINGEN

N.V. W. D. MEINEMA - DELFT

DIÉ ZIEE DREIIGT....

DOOR

G. VAN TEYLINGEN

GEILLUSTREERD DOOR HENK POEDER

NAAMLOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA — DELFT

ONTDAAN WEES EVERT VOORUIT: „KIJK ES! KIJK....”
SCHREEUWDE HIJ HEES. (Blz. 54).

HOOFDSTUK I.

Met de reddingboot in een bui

Die Zaterdagmiddag mocht Evert van Dijk mee met de motorreddingboot.

Tot nu toe had hij de boot alleen maar zien uitvaren. En steeds was het zijn verlangen geweest ook eens een tochtje mee te maken. Zoals trouwens zijn beide vrienden Koos Lang en Peter Bol het eveneens verlangd hadden.

Maar zij konden er waarschijnlijk nooit de gelegenheid voor krijgen. Althans de eerste jaren niet. Later zouden ze misschien als matroos in dienst van de Reddingmaatschappij kunnen treden.

Evert had echter iets op Koos en Peter voor. Iets? Veel!

Want zijn vader was schipper op één der reddingschepen. Vandaar, dat hij meermalen gevraagd had: „Mag ik es mee, vader?”

Telkens kreeg hij een weigerend antwoord. De chefs stonden het niet toe. Niemand anders dan de bemanning mocht met de boot zee kiezen. Het risico was te groot. Bovendien zou een leek op de kleine vaartuigen een sta-in-de-weg wezen voor het scheepsvolk.

Dat begreep Evert. Doch hij bedoelde niet: een tocht meemaken naar een gestrand schip, een echte reis om schipbreukelingen te redden! Daar kon z'n vader geen mensen bij gebruiken, die alleen maar wil-

den kijken en geen verstand hadden van het gevaarlijke werk. Nogal logisch, nietwaar?

Nee, Evert wilde graag een oefening bijwonen. Die werd meestal gehouden, als de zee een beetje rumoerig was en de wind stevig woei.

Zie je, dan was het niet-ménens en toch haast echt.

„Dan kan ik wel mee, hè vader?”

Helaas, ook dat werd voortdurend verboden. Jammer.

Tot onverwachts de kans opdook.

Er moest een roeiboot naar een verderop gelegen kustplaats gesleept worden.

Vrijdags zei Vader: „Waarschijnlijk moet ik dat schuitje morgen wegbrengen.”

En Evert was er als de meeuwen bij om te vragen: „Dan kan ik nu wel mee, hè vader?”

Schipper Van Dijk lachte: „Als het niet te slecht weer is, mag je.”

„Hoera!” schreeuwde Evert. „Gaan we ver zee in, va?”

„In ieder geval een eind buiten de branding. Want die was vanmiddag nog tamelijk sterk. Er staat een bries recht op de kust.”

„En trekken we die lege boot? Zou ze niet omslaan?”

„Leeg? Hoe kom je er bij! De hele bemanning komt morgenochtend uit hun dorp hierheen. Ze zouden natuurlijk zelf hun boot kunnen roeien, maar dat kost

uren van zwaar en moeilijk werken. En daarom helpen wij een handje met de motor. Dan behoeven ze slechts te sturen, achter ons aan."

„Enne . . . vader?"

„Zeg het eens? . . ."

„Koos en Peter zouden . . ."

„Dat begrijp ik. Maar heus Evert, drie passagiers kan ik niet aan dek meenemen. Ik wil ze wel in de bergplaats stoppen."

Evert grinnikte. „En dan zeker de kleppen dicht."

„Ja, potdicht. Er mag niets open blijven."

„Beneden kunnen ze geen golven zien."

„Wel horen."

„Wat heb je daar nou aan?"

„Niet veel. 't Is jammer voor je vrienden . . . Weet je wat? Bij het volgende S.O.S. . . . enfin, dat is van later zorg. Maar ik heb voor jullie drieën nog wat in petto."

„Wat, vader?"

„Later, kereltje. Ik moet nog even weg, bonjour!"

En vader liet zijn zoon in grote nieuwsgierigheid achter.

Het kwam toch goed uit. Koos moest die Zaterdag met zijn ouders een nieuwe jas gaan kopen en Peter ging tot 's Maandags op bezoek bij een oom.

Vanzelfsprekend zouden ze graag met de reddingsboot naar buiten gestoomd zijn, maar ze hadden ditmaal ook een verzetje.

Zodra Evert uit de school thuiskwam vroeg hij: „Gaan we vader?"

Moeder schudde glimlachend haar hoofd en zei, kwasi boos: „Ik groet altijd, wanneer ik binnenkom...."

„Dag moe, dag vader! Hoe laat varen we?"

„Dag Evert. Om half twee. Tenminste, als de mannen van de roeiboort present zijn.”

„Ze blijven toch niet weg? Ze kunnen hun boot immers niet missen?”

„Nee, die moet zo gauw mogelijk naar de standplaats gebracht worden. Veronderstel, dat er vannacht een schip strandt. Dan zouden ze ginds zonder materiaal zitten om hulp te bieden. En dat mag niet gebeuren.”

„O, maar dan komen ze beslist.”

„Dat geloof ik ook. Is het eten al klaar, vrouw?”

„We kunnen dadelijk beginnen.”

„Prachtig.”

Om één uur stapten Van Dijk en Evert naar de haven.

„Zal je voorzichtig wezen?” riep moeder hen na.

„En of! Dag moe!”

„Dag!”

Op de houten steiger ontmoetten ze de twee monteurs van hun schip.

„Goeie middag Van Dijk. Bonjour Evert!”

„Goeie middag lui.”

„Dag Zwaard. Ha, de Wit!” groette de jongen.

„Hebben jullie het volk van de roeiboort al gezien?”

„Nee. 't Is nog geen tijd, niet waar?”

„Over een half uur moeten we er vandoor. Allee, we zullen onze ,kar' al vast op gang gooien.”

Ze klommen langs een steil laddertje van het plankier aan boord van de reddingboot, de President Moker. Het was een mooi scheepje. Wel klein, maar stevig en slank gebouwd. Het lag verbazend laag op het water. Als op je het dek ging liggen, kon je zonder moeite je hand in het nat onderdompelen. Er was zelfs geen verschansing aanwezig. In plaats daarvan stond een

hekje van enkele touwen langs stuur- en bakboord ¹⁾ gespannen.

Bij ruw weer zouden de golven vrij spel hebben

Om één uur stapten Van Dijk en Evert naar de haven.

en zich wild en woest over het dek kunnen slingeren.

Deze middag bestond er niet veel kans op. Ofschoon je in 't najaar nooit met stelligheid kon bepalen, hoe

¹⁾ Stuur- en bakboord. Wanneer je op het dek van een schip staat en naar de kop kijkt, is aan je rechterzijde Stuurboord en links Bakboord.

de wind zich zou houden. Toenemen of verminderen? 't Viel niet te voorspellen. Evert wenste het eerste.

De stuurman en de matrozen kwamen juist aan, toen de motoren dof begonnen te ronken. De mannen hadden een nieuwe sleeptros over hun schouders en legden die op het achterdek.

„Die zal niet breken, wat jij, Evert?”

„'t Is een dikke, hoor.”

„Daar kan de Statendam wel aan hangen.”

„Des te beter,” zei de schipper. „Met een dunne lijn zouden we 't niet klaren. Want het is buiten behoorlijk ruig.”

„Ha,” dacht Evert, „dat wordt reuze.”

„Hallo Van Dijk!” galmde iemand. Het was de schipper van de roeiboot.

„Hallo Sterk! Precies op tijd, kerel. Je ziet, wij liggen al onder stoom ¹⁾.

„'k Heb het in de gaten. Nou, wij zullen ons boeltje gauw klaar maken.”

„Dan smeren we'm direct. Tot straks.”

Een kwartier later tufte de motorboot naar de andere zijde van de steiger, waar de sloep gemeerd lag.

„Emile Blank,” las Evert. Vreemde naam, vond hij.

De roeiers, tien in totaal, zaten op de doften ²⁾. Ze hadden zwemvesten over hun pijekkers aange-trokken als voorzorgsmaatregel. Veiligheid voor alles, luidde het devies van de dappere kerels der redding-maatschappij.

En dat hun handelwijze niet overbodig was, bleek gedurende deze sleepreis.

Van Dijk stuurde zijn boot langs de andere.

„Handje bij, mannen!” waarschuwde hij.

¹⁾ Onder stoom liggen: gereed liggen om te vertrekken.

²⁾ Doften. De planken, waar de roeiers op zitten.

De matrozen smeten een eind van de tros over. Hun collega's sjorden het vast.

„Klaar?“

„Oké!“

„Dan gaan we.“

Van Dijk trok een hendel over. Halve kracht vooruit ging het door de haven en de rivier op.

De tros werd tot zestig meter gevierd en toen om een bolder ¹⁾ gelegd.

Evert stond dicht bij zijn vader, enigszins beschermd tegen wind en water door een korte overkapping van het koelhuisje der motoren.

Nog tussen de pieren begon het lieve leven al. Een felle Westerbries joeg de golven recht op de scheepjes aan.

„Hou je taai hoor, Evert!“ zei van Dijk.

„Ja vader.“

„'t Is nog oppassen geblazen,” mopperde Zwaard. En de Wit grijsde een beetje.

„Buiten zullen we er van lusten, denk ik. Ben je al meer op zee geweest in zo'n stijve bries, Evert?“

„Nee, de Wit.“

„Nou, dan zal je maag z'n lol wel op kunnen en gaan protesteren.“

„Ik ben niet bang, hoor.“

„Daarvoor ben je een zoon van je vader,” lachte Zwaard, die in de kleine machine-kamer dook.

„Plaagkoppen!” schold Van Dijk. „Trek je er niks van aan, Evert. Wat zouden ze lachen, als jij zeeziek werd. Doe maar net, of je thuis bent. Dan denk je evenmin om je maag.“

„Tenminste, als ik geen honger heb.“

¹⁾ Bolder. Dikke ijzeren knobbel op de verschansing of aan dek, om er de kabels rond te slingeren.

De raad van vader was goed bedoeld, maar om hem op te volgen bleek heel wat lastiger. De boot hotste en botste hevig. De grauwe golven tilden de kop omhoog en lieten hem dan onverhoeds in een dal vallen. Soms moest je, zonder overdrijving, recht naar beneden kijken, om het anker op de plecht ¹⁾ te zien. En een minuut daarna had je het tegenovergestelde. Dan zakte het achterschip diep weg en kroop de neus op een kruller. Hoepla! Pats! Een waaier van grijs-groen water en witte dotten schuim spatte om je oren. Doe maar, of je thuis bent! Klets, boem! Op neer, heen en weer. Verbeeld je, dat de kamervloer zo onbehoorlijk tjoempte en danste

¹⁾ Plecht. Het vóórgedeelte van het dek.

Hoepla! Pats! Een waaier van grijs-groen water en witte dotten schuim spatte om je oren.

De pullen en de bloempotten zouden om je hoofd vliegen. En de stoelen

„Hou je vast, Evert!” riep vader.

Er rolde een vervaarlijk stuk water op hen toe. Een schuimbekkend monster, dreigend en grommend.

Van Dijk hield het stuurrad in beide handen, pezige knuisten.

Het leek, of de golf zich als een lawine over de Moker wilde storten en hem bedelven. Maar het was loos machtsvertoon. Onvervaard schoot het schip naar zijn vijand, scheen een sprong te nemen en gleed triomfantelijk over hem heen. Pardoes in een rugholte van den overwonnen tegenstander.

Evert keek achter zich, en schrok. Zo-even had hij de Emile Blank nog gezien. En nu? Nu was ze spoorloos verdwenen. Niets dan woelige golven bespeurde hij.

„Ze zijn omgeslagen! Verdronken!” wilde hij schreeuwen. Hij kon niet. 't Zou buitendien voorbarig geweest zijn. Want plots rees een punt, en vlak er na de sleep zelf naar boven. Ze had finaal achter een watermuur gezeten. De schipper stond, zijn mannen zaten. „Waarom deed hij niet als zij?” vroeg Evert zich af.

Hij tuurde en tuurde en zag toen, dat die schipper een lange roei-riem in zijn handen geklemd hield.

Drommels, dat was een kunst apart! Die kerel daar stuurde met een losse spaan!

„Hebben ze ginds geen roer met een helmstok, vader?”

„Nee jongen. Ze manoeuvreren met een riem.”

„Dat is moeilijk, hè?”

„En of! Jaren geleden, eer ik schipper werd op deze motor, heb ik er ook mee gewerkt. 't Is een heel karwei. En vooral in stormweer. Op 't ogenblik is het tamelijk rustig.”

Evert gluurde naar z'n vader. Meende hij dat? Rustig? Een vreemde rust, zou je zeggen. Maar tja, als je er vaak in een vliegende Noordwester op uit ging, schatte je blijkbaar anders, dan een landrot.

Ze naderden de vuurtoren aan 't eind van de pier, en moesten straks stuurboord uitdraaien. Dan zou het even spannen. Dwarszees had de wind meer vat op het scheepje, om van de golven maar niet te spreken.

Van Dijk liet het nog een korte tijd recht in volle zee doorstomen. Toen stuurde hij het in een wijde boog rond en trok de hendel op, zeer langzaam.

„Kijk,“ verklaarde hij aan Evert. „Ik had natuurlijk ook rakelings langs de toren kunnen varen. Maar dan zou er negentig procent kans bestaan hebben, dat onze sleep op de pier liep en in splinters geslagen werd.”

Evert knikte en dacht: „Eigenlijk is het zeer eenvoudig. Je moet het alleen maar weten. 'k Zal het onthouden, als ik later schipper ben.”

Buiten het smalle vaarwater en de branding was de zee lang niet zo hol en rumoerig, zij het echter wel gevaarlijker. Want ze pakte de hulkjes nu in de flanken beet en deed ze meer heen en weer schommelen.

Eenzaam en verlaten lag ver aan stuurboord de grijze kust en het grauwe duin. En aan bakboord bruiste een oneindige watervlakte onder een kille gore wolkenlucht. Een troosteloze verlatenheid, een triestige najaarsdag.

Maar Evert had het uitstekend naar z'n zin. Hij stond naast zijn vader en bevond zich op zee. Kon je meer verlangen?

Opeens hoorde hij een schril en dun gefluit. Wat betekende dat?

„Zou er wat aan 't handje wezen?“ vroeg één der matrozen.

Ze keken allen naar de roeiboort. Ginder kwam het fluiten vandaan.

„Ze hebben het te kwaad met die dwarse rollers,” meende Van Dijk.

En het viel inderdaad op, dat de Blank het zwaar te verduren had. Ze worstelde moeizaam om niet te kap-seizen. Telkens werd ze opzij gesmeten.

Van Dijk zette de motor af en zwaaide.

Er werd teruggezwaaid en op de tros gewezen.

Evert begreep er niets van, zijn vader destemmeer.

Hij zei: „Ze willen de tros verleggen, over de andere kant van de kop. Dan komen ze vaster te liggen en glijden meteen in de olie, die onze motor uitspuwt. Geven jullie wat vier, jongens!”

Handig bekeken van die lui, vond Evert. De olie, die hun schip als een kleurig violet spoor achterliet, brak de kracht van de golven. Indien je daarin terecht kwam, behoefde je lang niet zo te tobben.

De matrozen voerden het bevel uit. Je kon dadelijk zien, dat ze gewend waren op een slingerend schip te werken. Wijdbeens staande trokken ze de kabel een weinig van de bolder en lieten hem schieten.

Na tien minuten werd de tocht voortgezet.

Hier en daar dreven donkere voorwerpen.

„Rijshout van de zeeeringen. De storm heeft de laatste dagen flink huisgehouden,” zei Zwaard, die een luchtje kwam scheppen.

Ze passeerden steeds meer takkenbossen.

„En er zit nog heel wat vuil te broeien,” voorspelde de Wit. „Let op mijn woorden. Vandaag of morgen krijgt de wind het weer op z'n heupen en zitten we in een storm van heb-ik-jou-daar.”

„Dat kon je wel eens raden,” bevestigde Van Dijk. Langzaam maar zeker koersten ze naar hun doel.

Al enige tijd hadden ze boven de duinen het torentje ontdekt van het dorp, waar ze hun vrachtje moesten afleveren.

Tenslotte lagen ze ongeveer op dezelfde hoogte.

Uit een duingleuf schuifelde een zwarte slang naar het strand. Het was een lange sliert mensen. Familieleiden en dorpsgenoten van de lieden in de roeiboort.

Weer gilte het fluitsignaal.

„Ze gooien los, jongens! Nou kalm aan, de tros binnenhalen. En denk om de schroef,” maande Van Dijk.

De waarschuwing was wel niet nodig, want de schipper wist, dat het werk door vakkundigen gedaan werd. Maar hij uitte ze als macht der gewoonte. Je kon niet te voorzichtig wezen.

Rustig en toch snel palmden de matrozen de kabel in. Zonder ongeval te veroorzaken kwam hij kronkelend en druipnat aan dek.

„Goed gedaan, lui. En nu zullen we even in de buurt blijven. Je kan nooit weten, wat er met onze sleep gebeurt.

Een paar honderd meter van hen verwijderd lag het strand. Twee smalle strekdammen van reuze basaltblokken staken ver in zee. Hiertussendoor moest de Emile Blank aan land trachten te komen.

Schijnbaar heel eenvoudig. Bij nader inzien echter niet van gevaar ontbloot. Hoe dichtter naar de kust, hoe zwaarder immers de golven worden door het meegesleurde zand.

Vol aandacht en gespannen werd toegekeken, op welke manier de andere schipper zijn boot op het strand zou zetten. Eerst moest hij proberen bij te draaien. En dat leek haast ondoenlijk. De wind wierp zich met kracht op de zee en gunde haar geen moment

rust om breed uit te rollen. Voortdurend stapelde hij kruller op kruller.

Hoe kon je nu daarin sturen!

„k Vind het riskant, hoor!” mompelde Zwaard.

’t Komt er op aan het goede tijdstip te kiezen. Een kwestie van enkele tellen, en dan

„Kijk, kijk”

Ze zagen den schipper een ruk geven aan de riem, bruusk, kortaf.

Het ranke bootje gehoorzaamde onmiddellijk, wendde zijn kop.

Halverwege de draai sprong een stuk water op, bruin van zand. Als die neer plofte

Maar de schipper kende hier het terrein, en de listige streken.

Een nijdige duw met zijn roei-spaan, en

„Bravo!” juichte Van Dijk. „Dat noem ik navigeren!”

Op het kritieke punt maakte de Emile Blank een kwart slag en werd door de brullende massa water in één forse haal naar de veilige kust gemaaid.

Een span van vier paarden, dat op het strand gereed stond, deed de rest. De Blank was op het droge. Men seinde met een vlag.

„In orde!” zei Van Dijk. „We gaan huistoe. Volle kracht.”

De Wit kroop in de voorste machinekamer en sloot de toegangsklep.

„Zit hij daar nou alleen, vader?”

„Moederziel met zijn motor. De klep moet gesloten worden, anders kwakken de zeetjes naar binnen en zouden wij naar de kelder gaan.”

„Als het schip zo danst lijkt het me geen lollig baantje, wat U?”

„Och, alles went,” zei Van Dijk.

„'t Kan wezen, maar ik ben liever boven.”

„Een ieder zijn meug, hè? Zet je nu maar schrap. We zullen nog een aardig spatje op ons dak krijgen.”

En vader had gelijk.

De wind was feller geworden. Hij tierde en gierde door het weinige want en de draden van de antenne. En de zee wilde niet achterblijven. Ze lawaaide en kookte.

De motorboot trilde onder haar mokerslagen. Maar ze wierp zich moedig en onverschrokken op de schuimende brekers. Slank en veerkrachtig danste en hobbelde ze mee. Schots en scheef, doch steeds in vliegende vaart vooruit.

Evert zag met bewondering naar zijn vader op. Wat kon die manoeuvreren! Geweldig!

Kijk nou! Daar rees een kanjer-golf aan stuurboord. Die zou de hele kraam kunnen verpletteren. Maar vader scheen 'em al in 't vizier te hebben. Hij kauwde op het peukje van een sigaar, kromde even zijn schouders, kneep het stuurrad vaster in zijn benige knuisten. Wie zou het gevecht winnen? De golf was twintigmaal sterker dan vader. Eén klap, en je was knockeddown, mors! Vader was echter niet bang. Evert wist nog precies, wat hij eens gezegd had. „Bang? Nee, dat ben ik niet. Want ik weet, dat God mij helpt. Hij is bij me, hier aan de wal, en op zee in de grootste storm. Waarom zou ik dan vrezen? Onthoud dat, m'n jongen. Nooit zal God je in de steek laten, als je op Hem vertrouwt. Wees echter niet roekeloos. Dat is verzoeken en verkeerdt. En wanneer Hij je gebed soms niet verhoort, dan is het alleen, omdat Hij beter weet wat goed voor je is, dan jij zelf. Maar Hij blijft je nabij.”

Nu stond vader daar, onbevreesd, terwijl vlakbij een waterberg dreigde neer te storten.

Snel draaide Van Dijk aan het rad en even snel gaf zijn schip gevolg aan de roerwijziging. Het gleed soepel over de barricade. De aanval was afgeslagen.

Toch liet de vijand het er niet bij.

Want op een ongedacht ogenblik schoot hij te voorschijn.

Evert zag het niet aankomen, de matrozen evenmin, en de schipper pas, toen het gemarmerde blok water schuin voor de kop was opgestaan en al begon te kantelen.

Het was te laat om de klap te parëren. Aan ontwijken viel niet te denken.

Alles wat te doen bleef, was klaar te zijn voor het gevecht.

„Zet je schrap, jongens!”

Kort en scherp klonk het commando.

„Bukken Evert! Achter 't schot!”

Eer Van Dijk het laatste woord had uitgesproken, werd de felle wind al afgesneden. Er hing een beklemmende stilte over de boot en haar bemanning, waardoor het ploffen van de motor des te duidelijker bonsde.

En toen viel de golf als een horde grommende beesten op het weerloze lichaam van het scheepje

Een hevige schok schuim en zand lekkende tongen

Alles werd bedolven.

Zou de schipper één tel het evenwicht verliezen en het roer aan zijn lot overlaten, dan

Evert had het bevel van zijn vader direct opgevolgd. Hij bukte achter het schot, doch niet helemaal. Een tipje van zijn hoofd stak hij erboven uit om te zien, hoe het zou aflopen.

Een brok water sloeg brutaal op zijn hersenpan en in zijn gelaat. Het zilte nat sijpelde langs zijn lippen. Niet bepaald een aangename smaak. Het deed er

weinig toe. Het waren veel te spannende minuten, om je over een beetje zout vocht te bekommeren. Zelfs al waren de schouders van je jas doorweekt. Sjonge! Wat ging dat er van langs! Dikwijls had hij de zee woest gezien. In najaarsstormen. Maar dan stond hij met dorpsmensen op de hoge duinen. Nimmer was hij zo dicht bij en in het water geweest, als nu, terwijl het zo te keer ging. En het was hem, of alles stuk zou slaan.

Waar moest dat heen?

Toen zag hij z'n vader en was gerust.

De schipper had zich meermalen in benarde omstandigheden bevonden, en nog wel erger dan nu. Hij perste zijn borst tegen het stuurrad, kneep witte knokken in zijn bovenhand en hield zich staande.

Een korte wending, de boot schoof proestend door het voetstuk van de golf, en kwam vrij.

En hoewel de zee nog telkens probeerde dat weerbarstige notedopje fijn te drukken, het was krachtverspillen.

Fier sloeg de ranke Moker zich door het geweld der baren.

En eindelijk kon de schipper langs de vuurtoren sturen in kalmer vaarwater. Monteur de Wit kroop uit zijn machinekamertje.

„Niet zeeziek geweest, Evert?” vroeg hij.

„Daar heb ik niet eens aan gedacht,” antwoordde Evert.

Zwaard zei goedkeurend: „Dat is de juiste methode. Nergens aan denken, niet of je vervelend wordt, of onwel, of katterig. Dan loopt het met je visjesvoeren best af. Door er maar steeds over te piekeren en je af te vragen: zou het erg wezen, zou ik erg misselijk worden, denk je je zeeziek.”

„En hoe was het beneden, de Wit?”

Evert was zeer nieuwsgierig, hoe die man het tijdens de hots- en botserij gemaakt had. „Ik wed, dat je helemaal geklutst bent!”

„Dan zou jij het verliezen, manneke. Ik zit naast mijn motor rustiger, dan jullie aan dek en daarbij zit

„En hoe is het gegaan, jongen?”

ik beneden warm en droog. Kan je beter verlangen?”

„En toen we bijna omver gesmeten werden?”

„Toen danste ik mee. Heel eenvoudig.”

Evert twijfelde echter aan die eenvoudigheid.

Weldra bereikten ze het plankier. En een kwartier later lag het schip weer onbewogen, alsof er niets gebeurd was.

Van Dijk ging naar den chef van de reddingmaatschappij, rapport uitbrengen.

En Evert stapte alleen naar huis.

„En hoe is het gegaan, jongen?” vroeg moeder.

„Fijn moe! Reuze! En wat kan vader sturen! Al maakte ons schip nog zulke kapsies, vader hield het eronder. Hij gaf geen sikkepit toe.”

„Tja jongen, vader is al heel wat jaartjes op de reddingboot. Maar 't blijft toch een gevaarlijk beroep. Gode zij dank is vader voor grote onheilen bewaard gebleven. Er zijn jammer genoeg veel redders omgekomen bij hun pogingen om schipbreukelingen aan land te brengen.”

„Maar die arme mensen mag je toch niet op een wrak laten zitten, moe? Je moet toch proberen te redden?”

Moeder klopte Evert op z'n schouder en glimlachte.

„Zeker, m'n jongen. We moeten onze naasten helpen. En daarom trekt vader er ook steeds op uit, weer of geen weer.”

„Het is lang geleden, dat vader naar een gestrand schip moest, hè?”

„Heel lang. Gelukkig wel. Maar hij kan er, wie weet hoe gauw, voor geroepen worden.”

Had juffrouw Van Dijk er een voorgevoel van?

Het leek er veel op.

Want?

HOOFDSTUK II.

S. O. S. Schepen in nood!

's Zondags was het weer al omgeslagen. De bries ging over in een lichte storm. Hij perste zich met geweld door de nauwe straten van het kustplaatsje. De huizen, welke vlakbij het duin stonden, werden bespoten met fijn zand. De vrouwen waren ontstemd. Hadden ze daarvoor de deuren en vensters zo'n goede beurt gegeven? Moest je toch eens zien! Door kiertjes en naden drong het zand in de vensterbanken en in de gangen. Maar eenmaal over haar eerste boosheid heen, dachten ze met vrees aan de mensen, die zich op zee bevonden. De stormbal hing immers al op het station van de kustwacht! En er was ook al getelefoneerd: „Alle posten stormsein op. Weest op Uw hoede!

Weest op Uw hoede, kapiteins en schippers van schepen, daarbuiten op de onbetrouwbare zee! Er is gevaar voor U en de bemanning!

En de dorpsbewoners wisten, dat er zelfs gróót gevaar te duchten stond.

Want de storm rende gierend recht op de kust aan. En wee het vaartuig dat te dicht het land naderde. Het zou zonder pardon in de branding gejaagd worden en vastlopen op de zandbanken. Wat er dan gebeuren zou, kon je vooruit al met zekerheid zeggen. Krampachtig zou het trachten zich los te wringen uit de zuiging van het zand. Maar het zou er zich des te vaster inwerken. En daarna zou de zee vrij spel hebben: hier

een plank weg sleuren, ginds een luik kapot slaan, een ijzeren plaat uit de scheepshuid scheuren, en langzaam alles in stukken rammeien.

En wee de bemanning!

Tenzij, ja, gelukkig is er voor de schipbreukelingen een tenzij. De reddingboot

Ja, de vrouwen wisten, dat het gevaarlijke werk van haar mannen ook een prachtig werk was.

Tegen de avond daverde over de zee en het duin de storm in volle zwaarte los.

„'t Is raak,” zei vader Van Dijk. „Ik ga nog even naar buiten.

„Mag ik mee, vader?” vroeg Evert.

„Trek je jas maar aan.”

„Blijf je niet te lang weg?” waarschuwde moeder.

„Nee vrouwtje. We nemen even poolshoogte en komen dan gauw terug. Ben je klaar, Evert?”

„Al een half uur, vader. Ik wacht op U.”

„Branieschopper!” schold Van Dijk.

Moeder lachte. Net als kleine jongens. Zijn ze bij elkander, dan maken ze ruzie.

„Dag moe!” „Dag vrouw!” „Dag kwajongens!”

Op straat werd hun de adem bijkans afgesneden. Ze moesten zich half omdraaien. Toen doken ze, hun hoofden gebogen, samen tegen den stormreus in.

Bij de hoek van de straat schreeuwde vader: „Zet je schrap!”

Ze sloegen de hoek om.

Een vracht geperste lucht viel dreunend over hun hoofden en bedolf hen door de volle zwaarte. Ze konden geen stap doen. Ze werden gedwongen stil te staan.

Evert had zijn vaders hand gegrepen. Die voelde aan als droog leer. Hard vel en hard eelt. De hand

kneep. Een sein: nu is het onze beurt, voorwaarts!

De man en de jongen op de hoek van de donkere straat schudden zich los van onder het gewicht en duwden zich door de nijldige stormwind. Ha! Dat was vechten. Nu en dan vorderden ze heel weinig. Maar ze lieten zich niet onbetuigd.

Ze zwaaiden met hun armen en sloegen den vijand van zich af.

Evert bemerkte, dat ze naar het magazijn van de Reddingmaatschappij worstelden. Zou vader menen, dat hij erop uit moest? De kans bestond.

Want buitengaats zou het geducht spoken.

Ze liepen nu op de hoge dijk. Beneden hen lag het vluchthaventje. De twee reddingboten trokken aan de kabels, die om de palen van de steiger gekruist waren. Ze wilden blijkbaar vrij wezen, om ingeval van nood dadelijk hulp te kunnen bieden.

Er stonden enkele mannen bij het gebouw.

„Gnavond!”

„Gnavond Van Dijk.”

„Nieuws?” informeerde vader.

„Geen nieuws.”

„Ik loop even naar den Commissaris. Eens horen, of er verderop langs de kust nog Wie komt daar?”

Van Dijk wees in de richting van de haven.

„Die heeft haast,” mompelde één der mannen.

„Hij stevent hierheen.”

„Wil zeker weten, of er nog iets te beleven valt.”

„Dan moet hij hier niet wezen.”

„Gelukkig maar.”

Van Dijk had niets gezegd. Zijn scherpe ogen lieten de donkere figuur bij de haven geen ogenblik los. Ze schenen den persoon te herkennen, en toch niet zeker te zijn. Hij stak zijn hoofd naar voren, vormde zijn ogen

tot smalle spleten, en zei beslist: „'t Is de chef! Hij werkt zich zo vlug mogelijk tegen de storm in. Er is wat loos!”

Hij zei het rustig, zonder opwinding.

En toch voelde Evert een rilling door zijn lijf schichten.

Vaders stem klonk anders dan thuis. Hu! Wat was

Daar kwam de chef.

die wind opeens vinnig koud geworden. Je huiverde van je tenen tot je kruin. Wat zou de commissaris te melden hebben? Ontzettend, wat bulderde die storm!

De mannen schoven nader bij den schipper.

Daar kwam de man.

Het was de chef.

„Gnavond!”

„Gnavond, meneer!”

Geen der mannen wilde een vraag stellen. Ze voelden,

dat er toch wel iets gezegd zou worden. Om niemendal was de chef hier niet gekomen.

„Is er van jullie nog één bij de seinpost geweest?”

„Vanavond niet, meneer,” antwoordde Van Dijk. En de anderen mompelden: „Nee.”

„k Heb juist een telefoontje gehad. Er ligt een kotter¹⁾ dicht onder de kust. Even bezuiden de kleine pier. Wat die lui daar bezielt, om zo onverantwoordelijk dichtbij te komen is een raadsel. Maar goed. De reden weet ik niet. Waarschijnlijk mankement. Ze tobben verschrikkelijk, werd me gezegd.

't Lijkt me het beste, dat jullie je schoeit en vlug hier terug komt. Kunnen ze het op die kotter niet bolwerken, dan slaan ze òf tegen de banken, òf tegen de pier. We moeten op alles voorbereid zijn. Stranden ze, dan is er geen tijd te verliezen. Zo'n schuitje houdt het niet lang uit. Het wordt in stukken gekeild. Waarschuw tegelijk de mannen van de vlet²⁾, die nog thuis zitten.... Wie ontbreken er nog?”

„Hein Kras, Piet Stroef en Kees Ha”

„Ik ben er.”

„Goed. Ga nu. Zeg tegen de monteurs, dat ze ook komen.”

„In orde, meneer.”

De mannen gingen.

„Wil ik Zwaard roepen, vader? Dan verliest U geen tijd.”

„Jij?”

Van Dijk dacht na. Zou hij z'n jongen in dat hondenweer laten gaan? Waarom eigenlijk niet? Hij werd er door gestaald. Je moest niet te klein over een jongen denken. Wanneer ze zagen, dat je niets aan

¹⁾ Kotter. Een vissersvaartuig.

²⁾ Vlet. Een kleine, platte boot. Al of niet met motor.

hen wilde overlaten, werden ze in hun kracht teruggedrongen en zouden ze een volgende maal wellicht hun durf verloren hebben.

„Oké, Evert. Zeg, dat hij voort moet maken. En tanden op elkaar.

„Komt in orde, vader. Dag!”

Ze scheidden.

Evert moest over een smalle duinweg. Het was er donker. En waaien, dat het er deed! Kolossaal! Het zand sneed in zijn gezicht. Tanden op elkaar, zei vader? Hij deed het. Hu! Stond er nu maar een enkele lantaarn, dan was er tenminste nog wat licht. Alles leek nu zo onheilspellend. Hij duwde zijn handen dieper in de zakken van zijn dikke jas, en begon sneller te lopen. Kwam daar een zwart gevaarte op hem toe? Even wachten Wat een herrie! Gilde er iemand? Brrr Als je nu op zee was Waarom bleef hij staan? Voortmaken, had vader gezegd. Ginder verkeerden mensen in groot gevaar. Wat deerde dan het zwarte geval vóór hem? Iedere aarzeling kon noodlottig worden voor de arme kerels in de kotter. Opschieten. Rennen. Plof! Hij viel, en kon nauwelijks een kreet onderdrukken. Tanden Opstaan en doorlopen. Hij had een deel van het reddingwerk op zich genomen en moest het dus volbrengen. Vader en zijn maats zouden straks wel in een kleine boot stappen. Zou hij dan niet? Allee. Vader had hem dit deel toevertrouwd, en hij zou hem niet teleurstellen. Al kwamen er tien zwarte dingen naar hem. Hij zou ze omver stompen. Pats, pats!

Ha, het eind van dit weggetje kon hij al zien. Daar brandde een lantaarn. Nu nog een drie minuten, dan had hij de woning van Zwaard bereikt.

Hijgend bracht hij de boodschap over.

„Kom jij alleen hierheen?“ vroeg de monteur verbaasd.

„Ja. Vader is z'n eigen schoeisel halen.“

„Nou, dat vind ik kranig van je. Je bent een kerel.“

„Och, zo erg is het niet,“ weerde Evert af.

Maar hij voelde zich toch geveleid.

Op de terugweg besloot hij eerst naar huis te gaan. Misschien was vader nog niet vertrokken.

Dit bleek echter wel het geval.

„Dan ga ik ook maar weer, moe.“

„Geen denken aan. Jij blijft hier.“

„Waarom mag ik niet gaan kijken, moe?“

„Wil je mij alleen achterlaten?“

„Gaat U dan mee. Ja?“

Moeder weifelde. Ze begreep zeer goed, dat haar jongen graag buiten bij z'n vader wilde zijn. Vooral, omdat hij al met hem op pad geweest was.

Ze gingen samen.

En toen zij op de dijk voetje na voetje vorderden, bleven ze plotseling met schrik om hun hart staan. In zee steeg een felle vuurslang omhoog.

„Dat is een vuurpijl!“

„Een vuurpijl van die kotter!“

„Och Heere, stamelde moeder, „sta Gij die arme zeelui bij“

„Kom moe,“ zei Evert.

Hij beefde.

Weer schoot een dunne lichtlijn naar boven. En even daarna nog één.

Maar die leken dichterbij afgeschoten.

„Dat is het antwoord van het Reddingstation, moe. Ze gaan“

Hij sprak niet uit, wat hij dacht. Moeder trok hem mee.

Van ver zagen zij mannengestalten heen en weer lopen. Vader moest erbij zijn.

„Vlug, Evert Dan kunnen we hem nog”

Ze slikte iets weg. Evert voelde een angst en verdriet in zich opklimmen, die hij anders niet kende. Kwam het, omdat moeder zo aarzelde? Kwam het door de spannende momenten van deze avond?

Met moeite kon hij de tranen bedwingen, die hij voelde opwellen. Zijn ogen werden wazig. Haastig veegde hij met de rug van zijn hand langs zijn neus. Moeder behoefde niet te weten, dat hij bijna griende. Ze zou het zich maar aantrekken, en misschien ook gaan huilen. Wat zouden de matrozen wel zeggen, als ze hen zo zagen bij het vertrek van vader. Want dat vader nu naar de schipbreukelingen zou gaan, stond bij hem vast.

Hij bleek zich niet vergist te hebben.

Toen ze bij het plankier kwamen, zagen ze de mannen, zwemvesten om, gereed staan om in de motorvlet te stappen, en zich naar de overzijde van de riviermond te laten brengen. Daar lag immers de kleine sloep in het botenhuis, wist Evert. Wanneer een schip bij de zuiderpier strandde, was dat onmogelijk te bereiken met de motorreddingboot. Die lag nog te diep in het water om over de zandplaten te kunnen stomen. Ze zou zelf vastlopen en kapotgeslagen worden. Het sloepje had hoegenaamd geen diepgang en kon gemakkelijk over de banken heen. Het was ontegenzeggelijk veel gevaarlijker werk met dat peuterige scheepje. De golven zouden ermee spelen. Licht als een strootje was het voor de kracht van de zee.

„Dag vader!” Evert trok hem aan zijn arm.

„Wat? Ben jij hier? En jij?”

Van Dijk keek verwonderd, toen hij zijn vrouw op de steiger zag staan.

„Evert wilde naar je toe. En daarom”

„Goed hoor, vrouwtje. Je begrijpt zeker wel?
We moeten die arme drommels helpen”

„Ik weet het Ga met God”

„Ik ben in Zijn hand, vrouw. Dag! Dag Evert!”

„Dag!” „Dag vader!”

„Vol an, Zwaard,” riep Van Dijk.

De vlet tufte de haven uit

„Kom Evert,” zei moeder. „Laten we op de dijk gaan staan. Je vat hier kou.” Ze rilde, terwijl ze naar het woest opspattende water onder haar keek. Het vrat aan de steigerpalen, en smeed stukken bruin schuim over de planken.

De zwarte lucht brak in wolken. De maan dook in de openingen van de donkere wolkbonken, en wierp een bundel schrill licht naar beneden.

Evert wist niet, wat hij liever wenste. Of het ondoordringbare zwart van deze stormnacht, of het grelle koude licht, dat telkens onderschept werd. Je zag nu zo sterk het wilde jagen van de wolken. Je zag nu haast de storm in al zijn medogenloze ruwheid en tierende gruwel. Maar het ergste was het schijnsel op de gezichten van de mensen. Ze leken vaal en bleek en ingevallen. De vrees en de schrik en de spanning lagen er duidelijk op. Die gezichten waren werkelijk het verschrikkelijkst van deze avond.

„Ze zijn aan de overkant,” hoorde hij iemand mompelen.

Hij keek om, en ontdekte den chef, die door een kijker tuurde. Daar moest hij het zijne van hebben.

„Kom moe,” fluisterde hij, en hij trok haar mee.

Naast den chef hield hij halt. Als er nu iets bijzonders plaats had, zou hij het uit de eerste hand horen. Het was de vraag, of je door de kijker alles kon waarnemen.

Weer flitste een vuurpijl.

Er gonsden stemmen van de wachtenden op de dijk.

„Ze hebben het kwaad, daar.”

„Kan je geloven!”

„Je zou zeggen, dat ze op de punt van de pier gekwakt zijn.

„Die pijl kwam tenminste uit die streek.”

„Dat kan een dobber worden voor onze mannen.”

„Sufkop!” dacht Evert. „Zeg dat toch niet zo hard. Moet je moeder nog meer angst aanjagen?” Zou ze het gehoord hebben?

„Ssst!” siste iemand.

„Goed zo,” vond de jongen. Die man begreep, dat je niet alles moet uitspreken.

„Ze gaan in de sloep!” zei de chef, terwijl hij de verrekijker voor z'n ogen hield.

Evert popelde om te vragen: „Wat doen ze nu, meneer?”

Maar hij vroeg niets.

„Ze zijn nu” De chef zweeg.

Er vloog een wolk voor de maan, en daarmee een inktveeg over de groep mensen. De wolk werd dunner. En door de vlossige staart waasde weer het licht.

„Kijken, meneer,” drong Evert aan.

De chef trok zijn wenkbrauwen op, een beetje ontstemd. Maar toen herkende hij den jongen.

„Ben jij daar nog Evert? Kereltje, o, is U er ook? Dag juffrouw Van Dijk.”

„Dag meneer.”

Spijtig dacht Evert: „Nu houdt de chef natuurlijk z'n mond dicht. Jammer. Had ik maar niets gezegd. Nu hoor ik niet meer, hoe vader werkt. Hij vergat, hoe hij kort geleden een man voor sufkop schold, omdat die over gevaar voor de redders sprak.

Als er iets gebeurde zou moeder het toch ook horen, nu ze naast den chef stond! Maar hij dacht er op dat moment niet aan. Hij voelde alleen maar spijt over wat hij door zijn voorbarigheid zou moeten missen: de mededelingen van den chef. Jammer.

Maar de chef zweeg niet. Althans nòg niet.

„Ze roeien langs de breker Schitterend Van Dijk! Dat heb je 'm keurig gelapt Wat zegt U? Ja ze werden bijna dwarsuit gegooid, maar ik zag, hoe hij goeie! Wat is dat?”

Hij haperde, en durfde niet verder te spreken.

Er viel een angstwekkende stilte. Ondanks het vreselijke geloei van de wind, voelde je de beklemming van de stilte. Er werd niet gemompeld, er werd niet gepraat. Ieder zweeg. Iedereen perste zijn lippen op elkaar, in afwachting, wat de chef zou zeggen.

„God zij dank!” zuchtte deze. „Dat was op het kantje af”

Het leek of men weer ging ademen. Stemmen roezemoesden.

„Ze moeten nu de punt naderen Maar ik kan niet veel meer onderscheiden”

Evert keek omhoog. Er schoof een reuzen-eiland naar de maan. Traag volgde het de kleinere wolkenflarden, die voortijlden.

En de duisternis drukte weer langzaam als een monster-wals op de dijk. En ditmaal scheen er geen eind aan te komen.

De zee gromde somber. En in die zee worstelden mannen om het leven te behouden, en strede helden om de bedreigden te redden.

En aan wal vroegen vrouwen en vrienden zich af, of de redding gelukken zou. Ze wisten, dat het een uiterst moeilijke taak was.

En ze wisten tevens, dat ook het leven van de reders aan een zwakke boot was toevertrouwd. Of neen, toch niet. Velen wisten, dat ze hun leven aan God hadden toevertrouwd.

En daarom waren die mannen zo moedig. Daarom wilden zij alles in het werk stellen om hun naasten te helpen.

Maar bij die poging zouden zij zelf kunnen omkomen.

Dat wist Evert, dat wist moeder. En ze tuurden hun ogen moe in de duisternis, die het schuitje en vader verborg.

O, die knagende onzekerheid, die angst, welke steeds weer opdook.

Zou er nooit een eind komen aan dat eiland voor de maan?

Misschien was de kotter bereikt, misschien waren de schipbreukelingen Maar het kon ook zijn, dat de sloep was teruggesmeten, in een hinderlaag gelokt en overvallen door een bende wilde beesten, een horde van groen water. En Evert zag weer het blok, dat over de motorboot tuimelde.

Toen kon het schip zich er onderuit schudden. Het was gesloten en had een voortstuwer. Het sloepje was echter open, en het werd door enkele riemen voortbewogen. Een groot verschil.

Hoe lang de nacht duurde? Een kwartier? Een half uur?

Naar de mening van Evert langer dan een uur. Maar tenslotte daagde het eind. Een lichtvlek gleed langzaam over de riviermond. Het was of er een zoeklicht werd verdraaid. De vlek schoof nader, werd breder en bleef op de mensengroep rusten.

„Ziet U wat, meneer?”

„Nog ni Ja ja, ze komen!”

„Ze komen! Ze komen!” juichten de wachtenden.

Moeder schreide en lachte. En Evert danste uitgelaten om haar heen.

„Stil toch, dwaze jongen.”

„Ze komen, moe!”

„Ja jongen, ik heb het gehoord.”

„Waarom huilt U dan?”

„Ach jongen”

Wat waren ze blij!

Toen vader en zijn matrozen veilig en wel aan land stapten, werden ze met een luid hoera begroet.

Het water sieperde uit hun kleren, hun gelaat was doorweekt, maar dat deerde niet. Want ze brachten de schipbreukelingen mee. Drie vissers, die verkleumd naast elkander zaten.

„Kom eruit, mannen. We zullen je droge kleding geven, zei de chef.

Met medelijden werd het drietal aangekeken. Ze zagen er zo deerniswekkend uit. Zeker, ze waren verheugd, dat ze het leven behouden hadden. Maar hun schip en hun goed waren verloren. Een groot verlies, een schade, welke zij eerst weer na lang en bitter zwoegen te boven zouden komen.

Doch toen ze eenmaal in een warm vertrek voorzien waren van droge kleding en ze zich te goed hadden gedaan aan voedsel en verkwikkende dranken, toonden ze hun dankbaarheid jegens hun redders.

Het waren slechts weinige woorden, die zij uitten. Maar je hoeft niet breedvoerig te praten, om je dankbaarheid te laten voelen.

Vissers zijn niet lang van stof, als ze hun innerlijk bloot geven.

En een stevige handdruk, en een paar glinsterende

ogen, kunnen meer zeggen, dan mooi geformuleerde zinnen.

Van Dijk en zijn mannen wisten het.

„Het was onze plicht, kerels,” zeiden ze. „We moeten elkander helpen. Als ons iets dergelijks was overkomen, weten we, dat jullie ons evenmin in de steek hadden gelaten.”

Thuisgekomen, kon Evert zich bijna niet meer wakker houden. Maar toch wilde hij nog weten, op welke manier vader de vissers gered had.

„Het ging gemakkelijker, dan ik dacht,” vertelde vader, „ofschoon we het even hard te verduren kregen. Dat was”

„Een eindje voorbij de breker?” viel Evert hem in de rede.

„Ja. Hoe weet jij dat?”

„Nou, we stonden naast den chef, en die zag het door de kijker.”

„Afijn, het liep best af. En met een beetje manoeuvreren, konden we om en nabij de kotter geraken. En toen hadden we die ,poor boys' ¹⁾ gauw binnenboord. En nu ga jij met een vaartje naar je kooi. Je bent al een paar glazen over je wacht heen.”

Evert grinnikte. Soms kon vader zo koddig de scheepstermen gebruiken van de Grote Vaart. Als jongen had hij ettelijke reizen gemaakt met vrachtboten. Een paar glazen betekende: een paar uren.

Ha! Als vader op zijn praatstoel zat en begon te vertellen over zijn avonturen in Afrika, in Indië of Amerika!

Maar nu was vader moe, en wilde natuurlijk ook naar kooi. Dus: „Dag moe! Dag va! Welterusten!”

¹⁾ Poor boys. Engels: Arme kerels.

„Welterusten, jongen.”

In die nacht droomde Evert over woelige zeeën, en schommelende schepen. En toen hij de volgende morgen ontwaakte, lag hij dwars in bed met het kussen op zijn buik. Of het ook gestormd had

HOOFDSTUK III.

De drie vrienden vangen noodseinen op.

De andere dag was de storm nog lang niet uitgevoed. Maar hij leek nu niet zo hevig, als in de vorige avond. Toen drukte de duisternis zwaar en beklemmend en maakte de dingen onzichtbaar. Ze liet meer ruimte voor angstige gevoelens. Juist, omdat je niets zien kon, zwierven je gedachten vrij weg, en fantaseerde je er geweldig op los. Je maakte je vreesachtig, wijl anderen het ook waren. Zo'n groep mensen op de dijk, in spanning, was eigenlijk één bonk angst. Je deed allemaal hetzelfde. Schrok er één, dan schrok je allemaal.

Maar op klaarlichte dag? Wel, dan was alles anders. Nu ook.

De zon scheen. Een najaarszon, die nog fel straalde over een woeste zee.

De schuimkoppen op weerbarstige golven staken sterk-wit af tegen het grauwe water.

Van alle kanten reden auto's aan. Stadsmensen kwamen het machtige schouwspel van de opgezweepte zee bezien.

En ze wezen elkaar met ernst op de smalle strook van de zuiderpier.

Daar stak naakt en donker een lange staak omhoog. De mast van de vergane kotter. Die zou misschien nog enkele uren, een dag, hoogstens een week blijven staan, en dan verdwijnen, opgeslokt worden door de nooit verzadigde zee.

's Morgens vóór schooltijd waren de drie vrienden nog even naar de dijk gestapt en zwijgend hadden ze gestaan en gekeken.

Maar toen ze naar de school liepen, vroeg Koos: „En is je vader ginder heen geweest? Met de kleine vlet?”

„Ja, met de vlet. En hij heeft ze er alle drie afgehaald.”

„Dat is niet mis, wat?”

„Zeker niet.”

„Het ziet er nog slecht uit buiten. Er zal geen schip binnenvallen, denk ik. Ze zullen wel in volle zee blijven steken. De loodsdienst is trouwens gestaakt.”

„Dan waagt geen kapitein zich op de kust. Er hoeft maar een kleinigheid te gebeuren en het schip wordt op de banken gezet. Dan hoor je S.O.S.” be-
weerde Peter Bol.

„Wacht eens?” riep Evert. „S.O.S.? Vorige week zei vader iets. Bij het eerstvolgende S.O.S. heb ik wat voor jullie in petto. Voor ons. Omdat jullie niet met de reddingboot meekonden.”

„Wat?”

„Voor ons?”

„Ja, voor ons drieën. Maar wat, zei hij niet. Ver-
velend, dat ik er hem niet meer naar gevraagd heb. Maar als we uit school komen, gaan we hem eerst opzoeken.”

„Wis en zeker.”

„Wat zou het kunnen wezen? S.O.S.?”

„Ik begrijp het niet.”

Bepaald aandachtig waren ze die morgen niet. Ze letten niet op wat meester vertelde. En ternauwernood ontsnapten ze aan het gevaar van schoolblijven. Dat zou een minder leuke geschiedenis geweest zijn.

Maar enfin, het bleef bij twee waarschuwingen van

meester. Driemaal was scheepsrecht en betekende straf. Daar pasten ze zuinig voor op.

Gelukkig!

Want toen ze om twaalf uur naar de dijk holden, ontmoetten ze juist vader Van Dijk.

„Hallo, jongens!” riep hij. „Jullie komt, of je geroepen bent.”

„Wat is er vader?”

„De reddingboot is een half uur geleden uitgevaren.”

„Schip gestrand?”

„Nee, zo slim is het nog niet. Maar er drijft een vrachtboot rond, die uit z'n roer is gelopen. Even voor de reddingboot trok er een sleper op uit, om te proberen 'em binnen de pieren te trekken.”

„En de reddingboot?”

„Die ging, omdat je nooit kan bekijken, wat er gebeurt. Misschien slaan er stukken water over die stomer en wil de bemanning er van af. Dan moet er assistentie verleend worden, dat snap je.”

„En waar gaat U heen?”

„Naar de Moker. Die ligt in de haven. Schipper de Wild is met zijn boot weg. Het was nu zijn beurt. En ik moet met hem in verbinding blijven. Door de radio, dan, hè?”

„Weet U nog, wat U vorige week”

„Beloofd heb? Daarom zei ik al, jullie komt, of je geroepen bent. Als je je koest kan houden, mag je in de kajuit van de Moker komen en meeluisteren.”

„Hoerah!”

„Heb je zin?”

„Graag, schipper!”

„Nou, full speed dan!”¹⁾

¹⁾ Full speed. Engels, bedoeld wordt: Volle kracht vooruit.

Ze renden de steiger op en volgden Van Dijk in het age logies van de Moker.

Daar bevonden zich Zwaard en de Wit.

„Al nieuws van De Wild?”

„Geen woord.”

„Hij zal niet lang meer wegblijven, denk ik.”

Van Dijk nam de koptelefoon, draaide aan enkele knoppen van het ontvangtoestel.

„Een korte golfzender,” fluisterde Evert, die zich nu op bekend terrein voelde. Koos en Peter knikten. Een bof, als je een vriend had, die je kans gaf radio-gesprekken te beluisteren tussen twee schippers van reddingboten!

Van Dijk schoof een soort catapult over, en hield een microfoon voor zijn mond.

Zacht zoemde het toestel.

Toen begon Van Dijk rustig en duidelijk te spreken:

„Hallo Lelie, hallo Lelie (Dat was de naam van de uitgevaren reddingboot). Hier de Moker, hier de Moker Is er nieuws? Hallo Lelie, hoort U mij? Ik luister. Over!”

Van Dijk trok de catapult terug, en wachtte.

De luidspreker knarste en bromde. Ver weg scheen iemand te praten.

„Ik hoor hem, de Lelie,” zei van Dijk, en draaide voorzichtig aan een knop.

Weer knarsen en kraken en toen een helder stemgeluid: „Hallo Moker! Je spreekt met de Lelie. We zitten dicht bij die vrachtboot en de sleper. Ze hebben nog geen verbinding. Het is bruin hier. Er staat een macht van een zee. We zullen in de buurt blijven. Heb je dat begrepen Van Dijk? Over!”

„Hoor je dat? Bruin! Dat wil wat zeggen”

Zoemen: „Hallo Lelie, dat is goed begrepen. Er is

nog geen verbinding. Ik houd het toestel aan. Is er wat bizonders, dan hoor ik het wel van je. Over en sluiten!"

Van Dijk zweeg. Maar daar riep de Lelie weer: „Hallo Moker! Wacht even! De sleper heeft een lijn over. Er is verbinding. De kous van de tros gaat juist overboord! Als ze vast zijn, moet ik er dan vandaan gaan? Wil je even orders vragen? Ik luister. Over!"

„. . . . Hallo Lelie! Ik heb begrepen! Als je aan het toestel blijft, ga ik even bij den chef orders voor je halen. Tot dadelijk! Over en stop!"

„. . . . Ik zal wachten. Stop!"

Van Dijk stond op. „Neem jij de telefoon over, Zwaard. Ik ben zó terug."

Hij verdween. De jongens fluisterden.

De luidspreker knerste Stil luisteren Er kwam een brok van een noodbericht door Hier een S.O.S. sein Het stoomschip Nordbjörg vraagt hulp van reddingboot Positie Tien mijlen Oost-Noord-Oost van Terschellingerbank! Geef het door"

„Kunnen wij" dacht de Wit hardop.

„Stil"

Er volgde een antwoord van de kustwacht: „. . . De Dorus Rijkers staat op het punt om te vertrekken Dank voor de mededeling"

Voetstappen bomden op het dek van de Moker. In de opening van het „achteruit" viel een schaduw.

Van Dijk klom naar beneden, schakelde de zender weer in:

„Hallo Lelie! Ben je daar? Over!"

„Hallo Moker! Welke orders? Over!"

„Als de sleper vast is en dat schip naar binnen

brengt, moet je blijven om een oogje in 't zeil te houden. Want voor het Gat ziet het er lelijk uit. Er kan licht wat gebeuren. Blijven ze buiten, dan kan je hierheen komen. Is dat begrepen? Over!"

De mannen en jongens luisterden gespannen en hoorden de herhaling van de orders.

„Nou, good luck! Ginder! We houden ons toestel aan. Je weet er dus alles van”, seinde van Dijk tenslotte.

„Het zal mij benieuwen, of die sleep het klaart,” zei Zwaard.

„Het zijn taaie rakkers, die lui van de sleepboten,” sprak Van Dijk. „Weet je nog hoe ze eens in de nacht dat Griekse schip vastgemaakt hebben? Dat was een keurig staaltje, waar ik m'n petje voor afneem. Drie lui gingen er in een jol op af. Mot je niet uitvlakken. Een holle zee, en dan in zo'n pietepeuterig jolletje. Kranige lui!”

„Typisch,” dacht Evert. „Vader is vol bewondering over wat die mensen deden. En zelf zat hij gisteravond ook in zulk een vletje.”

De grijze hoorn, naast het toestel knetterde: Een stem: „Vlissingen, hier (onduidelijk gemompel, en dan): Lichtschip heeft zo sterk op z'n zij gelegen, dat ze de lantaarn hebben laten zakken noodgedwongen” Stilte.

„Hoorde je dat?” zei de Wit.

Natuurlijk hoorden ze het. Maar niemand spotte. Want ze begrepen, dat de Wit alleen uiting wilde geven aan zijn gedachten. Zo op z'n kant gesmeten, en dan die zware lichtkoepel bovenin Geen pretje, als je van alles verlaten op een vuurschip zit

Ze knikten instemmend.

De vrienden spraken geen woord. Ze waren teveel in beslag genomen, door al die verbijsterende berichten.

Hoor, daar kwam weer iets

„ Hallo Moker! Hier de Lelie! Ze stomen naar het Gat en willen dus langs de pieren. Wij blijven. Zitten meer onder dan boven water Verder is alles kalm en O.Ké Over en sluiten!”

Onwillekeurig lachten de mannen.

Die de Wild is ook een mooie. Ze zitten meer onder water dan er boven. En tegelijk zegt-ie: „Alles kalm.” Het zal me de kalmte wel wezen.

„Zeg jongens!” zei Van Dijk opeens. „Het is al laat. Ga jullie eerst eten. Anders krijg ik ruzie met je moeder. Voorlopig zullen we niet veel meer horen. Ben je om voor tweeën klaar, dan mag je nog even komen. In orde?”

„Oké, vader!”

„Dan, over en sluiten, dag!”

„Dag Schipper, en bedankt. Dag Zwaard, De Wit!”

„Dag jongens! Eet ze met hapjes!”

Zo snel ze konden liepen ze naar huis.

„Reuze zeg, van je vader,” hijgde Koos.

„Dat noemen ze boffen,” stootte Peter hortend uit.

„Komen jullie me halen?” vroeg Evert. „Dan gaan we nog”

„Natuurlijk. Tot straks!”

„Adjuu!”

Maar toen ze na hun haastige maaltijd het plankier opstormden, zagen ze de Lelie reeds de haven binnestomen.

Op de gezichten van den schipper en de matrozen lag een witte stoflaag.

Bij nader inzien bleek het stof puur zout te wezen. Zout van het zeewater, dat voortdurend tegen de verweerde koppen was gesmeten.

Van Dijk verwelkomde zijn collega.

„Alles goed verlopen, hè?”

„Best! Ik ga even rapport uitbrengen bij den chef.”

„Doe dat.”

De jongens slenterden nader.

„Hebt U niks meer gehoord, vader?”

„Nog één keer een S.O.S. in morse, je weet wel — drie punten, drie strepen en weer drie punten. Maar dat was weer van de Norbjörg. En daar zijn onze mannen al heen. Het is weer raak geweest, vandaag. Ik hoop maar, dat er geen mensenlevens bij verloren gegaan zijn”

HOOFDSTUK IV.

Door de zee overvallen.

Woensdag hadden de jongens na twaalfen vrij van school. Dan konden ze doen en laten wat ze wilden.

De drie kameraden spraken af, dat ze elkaar op de dijk zouden ontmoeten.

Evert moest eerst nog enige boodschappen voor moeder doen, en kwam daardoor het laatst van de drie. Hij was boos. Altijd hielden die boodschappen hem op. Hij verfoeide ze. Want steeds werd hij op een vrije middag naar den kruidenier en den bakker gestuurd. En natuurlijk juist, als je met je vrienden had afgesproken precies op tijd te wezen. Vaak zette hij de tas met zakjes plomp op een stoel, nijdig.

„Toe maar jongen,” zei moeder dan. „Nog een beetje harder . . . Is het nu werkelijk zo erg voor je, om je moeder te helpen?”

Och natuurlijk niet, dat voelde je wel. Maar in plaats dat je dit eerlijk bekende, schoof je nog eens extra fors de stoel opzij. Je werd eigenlijk kwaad op je zelf. En toch deed je steeds weer stug en nijdig, als moeder je vroeg, voor haar even het dorp in te gaan.

Ook nu weer.

„Maar de jongens wachten op me,” had hij uitgeroepen. „’t Is Woensdagmiddag!”

„Dat weet ik, Evert,” zei moeder en glimlachte. „Daarom zou ik graag willen, dat je even die bood-

schappen ging halen. Als je geen vrij had, zou ik het immers niet vragen."

Dat was goed beschouwd zo klaar als een klontje.

Vaak zette hij de tas met zakjes plomp op een stoel, nijdig.

Maar in een boze stemming ben je heel zelden voor rede vatbaar.

Later zag je het in, en had je spijt over je onredelijk gedoe.

Eindelijk was hij klaar. En met een ruk trok hij de buitendeur dicht.

Toch kon hij niet nalaten naar het venster te kijken. Moeder had een gordijn weggeschoven en keek hoofdschuddend naar hem. Ze wist wel, dat haar jongen het niet meende. En toch verdrietten haar zulke buien.

Evert zag haar glimlach, en hij voelde daarachter haar zacht verwijt. En meteen speet het hem, dat hij

zo onvriendelijk tegenover haar geweest was. Nu zou hij ik-weet-niet-wat gedaan hebben om alles weer in het reine te brengen. Maar hij liep verder, ofschoon hij bij de hoek van de straat nog eens omkeek en zwaaide. Zo'n dwaze kerel toch.

Moeder wuifde ook.

„Man, waar kom jij toch vandaan?” riep Koos.

„Gaat je niks an,” mopperde Evert.

Ze liepen een poosje stuurs naast elkander. Wat drommel, waar bemoeide Koos zich mee.

Maar tja, je kan kwalijk een hele middag als zoutzakken naast elkaar blijven lopen en mokken!

Hoe moest je weer gewoon worden?

Gelukkig bracht Peter de oplossing.

„Zeg lui, je raadt nooit, wat ik van mijn oom gekregen heb.”

„Zal wat wezen!” spotte Evert.

Hè! Moest dat zo doorgaan?

„Laat es zien,” vroeg Koos.

„Nee, eerst raden.”

„Een zakmes.”

„Een riem.”

„Mis.”

„Een . . . ik weet het niet.”

„Wat zeg je me daarvan?”

En Peter toonde met trots een grote staaf-zaklantaarn.

„Jonges! Heb jij die! . . .”

„Dat is een knaap, zeg! Zo één gebruiken ze op de schepen!”

„Krek! Mijn oom was stuurman op de Grote Vaart. Nou is-ie gepensionneerd. En daarom kreeg ik die lamp. Reuze, hè?”

„Daar kunnen we 's avonds mee gaan seinen.”

„Dat is een idee. Ken jij morse?”

„Een beetje.”

„Waar zullen we heengaan?”

„Naar de pier.”

„Goed.”

De zee was uitgeraasd, de wind had zich in zijn schuilhoek teruggetrokken. Tenminste de stormwind. Er joeg nog een bries. Maar de jongens hadden hun jassen aan en voelden geen kou. Bovendien scheen de zon. Hoewel niet sterk en stralend meer. Maar toch goot zij nog ietwat warmte op de aarde.

Het strand was verlaten. De houten zomerhuisjes lagen verstrooid en gesloten. Sommigen hingen verve-
loos en scheef tegen het duin. De storm had ook hen belaagd en kans gezien enkele luiken van de vensters af te rukken.

Het strand lag bezaaid met aangespoeld hout en riet, tot aan de voet van het duin. Gedroogd wier en kwal plakten tussen schelpen op het vuile zand.

De pier rees hoog en grijs boven de zee uit. De stutpalen staken vormeloos omhoog. Ze waren honderd keren gespleten. Jaren met hitte en felle kou hadden het hout geknepen en aangevreten. Nu stonden ze tussen de basaltblokken, begroeid met groen wier en bekleefd met kleine mosselen.

De jongens sprongen van blok tot blok. Soms waagden ze zich op de glooiing van de pier. Wel wat gevaarlijk. Want de steenbrokken waren nat en glad. Maar de vrienden wipten telkens vlug en handig op een groot stuk. De zee spatte tegen de reuze-keien en palen. En de vrienden schepten er behagen in om de zee uit te dagen hun een paar natte voeten te bezorgen. Zodra ze echter in een golf opkrulde en naar de dam rolde, vluchtten de jongens. Ze toonden zich kwieker dan het water.

Tot ze verrast werden. Met hun drieën wipten ze beneden langs de pier. Onderwijl spiedden ze nauwlettend naar de ombuigende golven. Toen leek het of de zee een list bedacht. Ze wilde zeker die kleine tarters eens mores leren. Er kwam een golf aan. Maar die zakte in, eer ze de buitenrij van de stenen bereikt had. En gewoonlijk volgt pas later een andere. Zo meenden de jongens ook. Doch ze vergisten zich. Achter hun rug gleed een golf nader. En plots kwakte die neer. En door het onverwachte gebruis schrokken de jongens dusdanig, dat ze, zeer ontactisch, zich direct van de platte natte blokken wilden afzetten. Anders zochten ze voor hun voet steun tegen een scherpe rand, waardoor ze stevig stonden. Nu liep het fout. Het glibberige begroeijsel deed hen slippen. Evert en Peter konden zich nog net op de been houden en naar boven klauteren. Maar Koos glipte uit, viel op zijn knieën en gleed naar beneden. En de groene golf pletste op hem.

„Koos! Koos!” gilte Peter.

„Grijp die paal!” schreeuwde Evert.

De raad was overbodig. Want Koos had de knoestige stomp reeds omarmd.

„Help me, jongens!” riep hij.

„Kom op Peter. Geef me jouw hand, blijf jij staan, dan zak ik,” zei Evert resoluut.

Het gelukte hen Koos uit zijn benarde positie te bevrijden.

„Dat scheelde een haar,” zuchtte Koos. „En ik ben drijfnaat tot m'n middel.”

„Doe je kousen en je broek uit. We zullen ze droog wringen,” stelde Evert voor.

Koos gehoorzaamde gedwee.

Ze wrongen en zwaaiden het natte goed bijkans geheel droog.

Toen stapten ze naar het eind van de pier.
„Zouden we nog verder gaan,” aarzelde Koos.
Hij had niet veel „puf” meer. Zijn vochtige kleren
kleefden aan z’n body.
„Wat dan? Naar huis? Nu al?” zei Peter.
En Evert viel hem bij: „Wat mankeert jou? Eerst

Want Koos had de knoestige stomp reeds omarmd.

moet je goed droog zijn. Oliebol. Als je zo thuis komt...”

Dit argument sloeg de spijker raak. En Koos sprak niet meer over terugkeren.

Toch hadden ze dit beter kunnen doen. Ze zouden zich heel wat angst bespaard hebben.

Het middenstuk van de pier lag lager dan het begin en het eind.

Maar de jongens gaven er geen acht op. Niettemin school daar het gevaar.

Dat zouden ze straks bemerken.

Op de punt van de lange dam stond een hoge vuurtoren. Die was het doel van de tocht.

„Weet je wat we zullen doen?”

„Erop klimmen.”

„Ja, dat ook. Maar ik weet nog wat leukers. Koos is torenwachter. En wij zijn schipbreukelingen. Wij zijn hier met ons schip op de keien gegooid. En we zenden noodseinen uit met de zaklantaarn van Peter.”

„Kim.”

Koos klom langs de steile ladder.

„Eenzaam zit ik en verlaten,” galmde hij. „Niemand let op mij. En toch doe ik prachtig werk. Ik ben het, die de schepen waarschuwt. Als ze maar op mijn licht koersen”

„Stomen ze precies op de klippen,” viel Peter hem lachend in de rede.

„Nou, ben je boven?”

„Al een half uur!”

„Geef acht!”

Peter nam zijn zaklantaarn en knipte het licht uit en aan.

„Zie ik het goed!” schreeuwde Koos. „Is er een schip gestrand?!”

Evert wuifde met een zakdoek.

„Ja, werkelijk! Twee mannen! Ze seinen. Ze hebben hun zoeklicht hierheen gericht, drie korten, S. drie langen, O. drie korten, S. Ze verkeren in nood! Ik moet erop uit. De poor boys helpen.

Koos vormde van zijn handen een trechter. „Ship ahoy!”

„Wachter! Redt ons!”

„Ik zal een lijn uitgooien!”

Koos grabbelde in zijn jaszakken en vond een koordje.

„Een tros! Vangen!”

Koos smeedt het touwtje naar beneden.

„Oliebol! Je gooit het helemaal naar ons! Hoe wil je ons ophijsen!”

Koos krabde achter zijn oor.

„Neem me niet kwalijk, mannen! Als je een paar meter doorloopt, zie je de ladder! En kom dan maar hierheen!” brulde hij.

Evert en Peter schaterden.

„Jij bent een pientere redder, hoor! We hebben jou niet nodig!”

„En je lijn nog minder.”

Toen het drietal boven vereend was, begonnen ze een onderzoekingsstocht.

Maar dat viel tegen. Het hek rond de lichtkoepel was gesloten.

Ze konden slechts op een afstand de geslepen kristallen zien. De lenzen schitterden in de stralen van de ondergaande zon.

„Wat kijk je een immes eind weg, he?”

„En wat zijn de zeeboten klein.”

„Zeg, wat is dat eigenlijk voor een stelling?”

Koos wees op een geraamte van stalen binten en spanten.

„Weet je dat niet?”

„Ik woon immers nog niet zo lang in het dorp.”

„Ach, dat's waar. Als er hier een schip strandt kunnen de mensen op de toren klimmen en van die stelling gehaald worden met een kooi. Zie je die kabels?”

„Ja, die lopen naar die steiger ginder.”

„Krek, manneke. Op die steiger staat een ijzeren

kooi. En die kan hierheen gebracht worden, snap je de foef. Een reddingboot kan de vuurtoren niet benaderen, loopt vast op de klinkertjes. Maar die steiger daar is buiten de pier gebouwd, zie je?"

„Nou zie ik Zeg, wat wordt het donker! Hoe laat zou het zijn?"

Verbaasd zagen de jongens, dat de zon reeds bijna op de kim rolde. Een grijze laag wolken slorpte de stralen op, en maakte van de zonnebol een rood-geel plakkaat.

„We moeten weg, jongens! Eer we op het strand zijn is het pikdonker."

Het duurde even, voor ze beneden waren. Maar toen zetten ze het op een draf .Naar huis!

Naar huis?

Dat was de bedoeling. Helaas

„Zie je hoe hoog het water gerezen is?" riep Koos.

„De vloed! Als we hard lopen kunnen we nog net het eind van de pier halen," zei Evert.

Inderdaad. De vloed was opgekomen. Het water plompte reeds tot bovenaan de dam. En op vele plaatsen stroomde het er al over. Dat zag er niet aangenaam uit. Maar het ergste kwam nog.

Een paar honderd meter voor het middenstuk bleef Evert plots staan.

„Wat is er loos?" vroegen Koos en Peter.

Ontdaan wees Evert vooruit.

„Kijk es! Kijk" schreeuwde hij hees.

Toen zagen de anderen

De pier was in twee stukken gesprongen

Over een grote lengte woelde en spatte het zeewater. Daar was het lage gedeelte van de pier!

„Nou kunnen we niet naar" stotterde Koos.

„Eerst er naar toe! Gauw Misschien op onze blote voeten” aarzelde Evert.

Ze renden over de reeds natte steenmoppen.

Tot zij bij de schrikanjagende plek kwamen

Het was in één oogopslag te zien, dat je onmogelijk meer door het overstroomde deel kon waden. Met kracht daverde de zee. Ze was één brok schuim, die siste en kookte Indien je je daarin waagde, kon je bij voorbaat al vaststellen, dat je meegesleurd zou worden.

De vrienden waren ingesloten, totaal afgesneden van de veilige kust

Koos snikte zacht.

„Zouden we nooit meer thuis komen? Moeder!”

„Stil jong!” probeerde Evert hem gerust te stellen. Maar zelf was hij ook zenuwachtig. Het schreien stond hem na Wat moesten ze nu?

Was er in 't geheel geen uitweg?

Radeloos liepen ze over het kleine stukje, dat nog droog lag.

Hoe kwamen ze eraf! Hoe? Peter begon te huilen.

Bang? Ja, Evert was bang.

Opeens hoorde hij vaders stem: „Bang? Neen, dat ben ik niet God is nabij als je op hem vertrouwt...”

Maar rokeloos mag je niet wezen Waren zij rokeloos geweest? Misschien wel Ze hadden beter uit moeten kijken Maar als je speelt, denk je toch niet

„Och Heere,” fluisterde Evert „wil U ons helpen U ziet ons toch

Een traan bobbelde traag over Everts wang.

Plots schoot hem iets te binnen.

„Jongens! We gaan terug! Naar de toren!”

„Naar . . . de toren . . . Da . . . at . . . Wa . . . aar-om?” hakte Peter.

„Omdat dadelijk de hele pier onder staat. En dan . . . Nee, we moeten terug, klimmen naar boven . . . En . . . Kom! Gauw!”

Ze hadden beslist niet langer moeten wachten. Reeds nu was de terugweg al op verschillende plaatsen niet meer droogvoets te begaan.

Zonder ongelukken bestegen ze de vuurtoren. Die begon juist zijn lichtwieken uit te cirkelen.

De jongens kropen zo dicht mogelijk tegen de koepel aan.

Regelmatig werden ze belicht door de vlijmende stralen van de lenzen.

Op een ander, rustiger tijdstip, zouden ze belangstellend naar de rondzwaaiende lichtschoven gekeken hebben. Nu zaten ze verkleumd tegen elkander gedoken te wachten. Wachten, waarop? . . .

Ja, dat wisten ze eigenlijk zelf niet.

Wat zouden hun ouders nu doen? Ongetwijfeld zochten ze nu naar hen.

Evert dacht weer met spijt aan zijn onvriendelijke daden en woorden van 's middags. Hij verweet zich zijn onhebbelijkheden, en beloofde zich, voortaan beter op te passen. Als ze hier maar levend vandaan zouden komen . . .

De wind blies nijdig en koud langs hen. En eens had hij gelezen, hoe een man, die geen onderdak kon vinden, 's nachts onder open hemel moest blijven en 's morgens . . . Hu! Hij wilde er niet aan denken.

„. . . Denk erom, jongen, God is overal. Hij laat je niet in de steek . . .” Dat waren weer de woorden van vader.

Moesten ze hier zo maar blijven zitten? Konden ze nu werkelijk niets doen? Overdag zou je een vlag kunnen maken van een paar zakdoeken, en daarmee proberen de aandacht te trekken. Allicht zou een wachtsman op een schip je opmerken, en bericht geven aan de seinpost

Wacht eens de seinpost de seinpost op het hoge duin aan het begin van de pier Daar was dag en nacht iemand, die met zijn machtige verrekijker de omtrek afzocht naar passerende schepen En bij het spieden zou hij natuurlijk meer dan eens de vuurtoren onder de loep nemen

Evert uitte een kreet van blijdschap „Jongens! Ik heb het!”

Koos en Peter schrokken. „Wat?! Wat is er?!”

„Ik heb het! Waar is je zaklantaarn, Peter!”

„Hier! Maar wat wil je daarmee?”

„We geven S.O.S. seinen!”

„Naar schepen?”

„Welnee, jong! Naar de kust! Naar de seinpost!”

Toen werden ook de twee vrienden enthousiast. Top! Nu waren ze gered!

„Kom! We gaan op de andere stelling staan. Daar heb je vrij uitzicht.”

Ze liepen over een brugje van zwiepende latten.

Ruim een kilometer van hen verwijderd lagen huizen en villa's van hun dorp. Lampen brandden. Gele stipjes. Daar was het veilig. Daar waren moeder en vader.

„Eerst zal ik het attentiesein geven,” zei Evert. „Dat wordt altijd gedaan.”

Hij knipte de lantaarn aan, uit, weer aan en weer uit. Ontelbare keren achtereen. Maar er kwam geen antwoord.

Nou S.O.S.

Zonder ophouden liet Evert het licht van de lantaarn in korte en lange strepen schijnen. Tot zijn vingers er moe van werden.

Niemand op de kust scheen hun tekens te zien.

„Nou zal ik het eens doen,” zei Peter. „Dan rust jij even uit.”

Maar ook op de noodseinen van Peter bleef het antwoord weg.

Het enthousiasme verflauwde. De hoop brak in scherven.

Bedrukt zagen de jongens elkander aan.

Wat leek de redding nabij! En hoe ver bleek ze te zijn.

„Heere,” snikte Evert, „help U ons.”

En nog eens nam hij de lantaarn

HOOFDSTUK V.

Drie jongens vermist . . .

Vader Van Dijk kwam later dan gewoonlijk thuis.

„Hallo vrouwtje! Hier ben ik,” groette hij.

„Prachtig,” zei moeder.

„Is Evert er nog niet?” vroeg vader verwonderd.

„Hij weet toch, hoe laat we eten?”

„Ik begrijp het ook niet. Vanmiddag was hij een beetje uit zijn humeur, omdat ik hem om een paar boodschappen stuurde.”

„Die Evert en boodschappen zijn er twee,” lachte vader.

„Toch meende hij het niet. Want toen hij wegging, zwaaide hij weer.”

„Maar nu maakt hij het wel wat bruin. Weet je niet, waar hij heen ging?”

„Nee. Hij had met Koos Lang en Peter Bol afgesproken. Meer weet ik niet.”

„We zullen nog even wachten. En dan . . .”

De avond schoof door de straten. Het werd donker in de kamer. Moeder stak de lamp aan. Ze voelde zich verre van rustig. Zo lang was haar jongen nog nooit weggebleven.

En vader was boos. Of wilde hij daardoor zijn ongerustheid verbergen?

„Drommelse jongen. Dat is toch geen tijd meer om thuis te komen”, mopperde hij.

„Als er maar niets gebeurd is,” zei moeder.

„Maak je nou maar niet bang, vrouw. Hij loopt in geen zeven sloten tegelijk. Ik zal eens even bij Lang en Bol vragen of hun jongens al thuis zijn. Ik ben zo gauw mogelijk terug. Dag!”

De ouders van Koos en Peter zaten natuurlijk eveneens in angstige spanning. En toen Van Dijk kwam informeren nam hun vrees nog toe.

Bol ging met Van Dijk mee naar Lang.

Maar je begrijpt, dat ze ook daar vergeefs aanklopten om nieuws over hun zoons.

„Wat nou, Van Dijk?” vroeg Lang.

„Ik ga eens kijken op het strand. Misschien ontmoeten we iemand, die de jongens vanmiddag gezien heeft, en ons kan inlichten waar ze heen trokken.”

„Dan ga ik mee.”

„Ik ook,” zei Bol.

„Maar eerst zal ik mijn vrouw op de hoogte stellen. Anders weet ze niet, waar ik zit.”

Ze liepen dus naar de woning van Van Dijk.

De moeders bleven in vreze en beven achter.

En de drie mannen stapten in vlug tempo naar de dijk.

„Ik snap niet, wat er met hen gebeurd kan zijn,” begon Lang.

„Nee. Was het nu zomer, dan zou je denken, dat ze gezwommen hadden, en . . .”

„Dat kunnen we zonder bezwaar schrappen. Het is te koud.”

Ze ontmoetten de Wild, en vroegen hem, of hij soms de jongens gezien had.

Maar de Wild moest hen teleurstellen.

De dijk lag te dromen in de avond. Alleen de drie mannen verstoorden zijn rust.

Hoe ze ook zochten rond de haven, de vaders vonden hun zoons niet.

Vandaar ging het naar de duinen.

„Zullen we eerst naar de seinpost gaan?” stelde Van Dijk voor.

„Och, de wachtsman is pas afgelost. Hij kan ze dus vanmiddag niet gerapporteerd hebben,” merkte Bol op.

„Gelijk heb je, maar het lijkt me toch verstandig even te vragen.”

„Niets op tegen. Een vast plan hebben we niet.”

De wachtsman keek verbaasd op, toen hij de drie mannen ontwaarde, die de weg naar de seinpost insloegen.

„Wat zouden die op hun hart hebben,” mompelde hij.

„Goedenavond, Zwart.”

„Gnavond, lui. Nog zo laat op pad? Is er iets loos?”

Van Dijk vertelde.

„Drommels! Dat is niet prettig. Maar ik kan je niet van dienst zijn. Jammer. Ik sta pas op wacht, dus”

„Heb ik al gezegd.” Bol haalde veelbetekenend zijn schouders op.

Van Dijk zei niets. Hij drentelde naar het raam, vanwaaruit hij de zee kon zien. Grauw en beweeglijk lag ze daar. Zou zij meer weten, dan hij?

Zou zijn jongen? Maar dat was toch niet mogelijk! Hij wist, hoe verraderlijk dat water kon zijn. Hij kende haar streken en lagen. Hoe vaak werd hij nog door haar verrast Ginds lag weer een slachtoffer. De kotter. De mast kon je nog zien. Werkelijk, ook nu. In de flicts van het vuurtorenlicht.

Onwillekeurig tuurde Van Dijk naar de toren

„Kom je Van Dijk?” riep Bol.

„Ja ik ga mee. We zullen”

„Wat zie je?”

Van Dijk boog zijn hoofd voorover, precies als hij

deed op de reddingboot, om het één of ander voorwerp in de verte scherper te kunnen waarnemen.

„Vergis ik me? Is het verbeelding?”

„Wat? Waar heb je het over?”

„Nee ik zie het weer”

„Waar? Wat?” vroeg de wachtsman, die naast hem kwam staan.

„Daar! Op de vuurtoren! Even wachten Kijk! Er wordt geseind!”

Tip, tip, tip tuut, tuut, tuut, tip, tip, tip! S...O..S!

„Ja! Ja! Een S.O.S.! Wat is dat nou? En nog wel met een lamp?”

„Antwoord vlug, Zwart!”

De wachtsman greep de reflector, draaide in de richting van de pier, schakelde in, en seinde: „Begrepen!”

„Waar zouden die lui toch zitten? Hun lichtje is vlak onder de lamp van de toren. Ze moeten kans gezien hebben erop te klimmen Warempel, ze seinen o p d e t o v e n Toven? Toren, bedoelen ze.”

„We moeten die lui eraf halen,” riep Van Dijk „Maar, aarzelde hij onze jongens? 'k Zal de chef waarschuwen, dat”

„Stil even. Ze seinen nog meer.”

De vier mannen trachtten ieder voor zich, het bericht te ontcijferen.

p e t e v

„Wat is dat voor een woord?”

. . . . e n k o o s

„Peter en Koos!” juichte Bol. Petev is Peter. Ze kennen de r niet in morse. Onze jongens zitten op de toren!

. . . . het lichtje floepte aan en uit

. . . . e n e v e v t

„Ja!” schreeuwde nu ook Van Dijk. „Ze zijn het! Zwart, sein jij even terug, dat we met een boot komen.”
„Oké, Van Dijk.”

Als iemand de drie achter elkander hollende mannen gezien had, zou hij hen met grote ogen hebben nagestaard.

Hoe snel Van Dijk zijn chef had ingelicht en den machinist te pakken kreeg, wist hij later niet meer. Maar dat alles razend vlug te werk ging, wist hij wel.

Volle kracht koerste hij naar de steiger.

En de jongens? Uitgelaten dansten Peter en Koos rond Evert, toen ze een floepend licht antwoord zagen geven op hun laatste sein.

En Evert lachte en lachte maar. Hoe blij was hij nu, dat vader hem de morse-tekens geleerd had. Het seinen ging wel wat hortend, maar het gelukte toch. Het antwoord van de wal kon hij echter haast niet vertalen. Het werd te vlug geseind Boot en halen, die woorden begreep hij tenslotte. En het was voldoende.

Nog een poos zaten ze moederziel alleen op de toren. Maar ze voelden zich nu niet meer verlaten. Ze hadden in contact gestaan met andere mensen.

Nu keken ze uit naar het schip, dat hen zou verlossen.

Het eerst zagen ze een groen en een rood boordlicht ¹⁾. En daarna hoorden ze boven het gebruis van de zee en het fluiten van de wind een motorgeronk.

„Ze komen met de reddingboot!” riep Evert. „Kijk, ze leggen aan bij de steiger.”

Toen vernamen ze een piepen en knarsen.

¹⁾ Boordlichten. De schepen, en tegenwoordig ook de vliegtuigen, hebben die. Het groene zit aan stuurboordszij, dus rechts, en het rode aan bakboordszij, dus links.

Een donker voorwerp kroop langs de kabels.

De reddingkooi.

En Bol zat er in. Van Dijk was op zijn boot gebleven.

„Ik zou hem maar geen uitbrander geven,” had zijn vrouw hem vermaand, toen hij haar het verheugende nieuws bracht.

„Wees maar niet bang, vrouwtje. Het is tenslotte geen kwajongensstreek van hen geweest. Ik denk, dat ze door de vloed overvallen zijn.”

Verlangend wachtte hij nu op de kooi met de jongens.

Eer het ijzeren gevaarte de steiger bereikt had, hoorde Van Dijk al roepen: „Vader! Vader!”

En de koele nuchtere schipper beefde even van vreugde.

„Evert, jongen!”

Men kan zich de ontmoeting voorstellen.

Tijdens de terugtocht vertelden de vrienden, wat wij al weten.

„Gode zij dank, is het gelukkig goed afgelopen,” zei Van Dijk. „Maar,” en hij stak dreigend zijn vinger op: „Ik moest je eigenlijk een pak slaag geven.”

„Maar we konden er heus niets aan doen, vader,” verdedigde Evert zich.

„Niet aan de vloed. Maar je verdient strafwerk, omdat je mijn lessen niet goed onthouden hebt.”

„Uw les . . . ?”

„Ja. Je seinde voor een r een v. Toven en Petev. Oliebol!”

„Hahaha!” lachten de jongens en de mannen.

„Een volgende keer zal ik het beter doen, vader,” beloofde Evert.

„Het is je geraden, kereltje.”

Thuis moest Evert het verhaal nog eens voor moeder vertellen.

„Toen jullie daar zo alleen zat, heb je toen nog gevraagd aan den Heere, of Hij je helpen wilde?” vroeg moeder.

En zacht zei Evert: „Ja moe.”

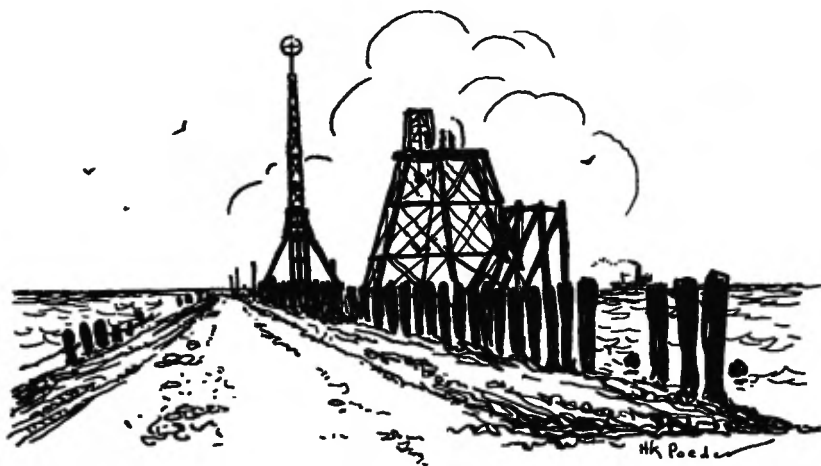
„Dan mag je Hem nu wel danken. Zal je?”

„Ja moe.”

Doodmoe, maar overmatig gelukkig dook Evert in bed.

Hij had nog even het besef, om te denken: Boodschappen? Ik zal ze voortaan voortaan.

Hij sliep.

INHOUD.

Hfdst.	pag.
I. Met de reddingboot in een bui	5
II. S.O.S. Schepen in nood!	23
III. De drie vrienden vangen noodseinen op .	38
IV. Door de zee overvallen	46
V. Drie jongens vermist	59